

ponere conetur Sebast. Foxius*, quam tamen optimè decli-
nat, Foxiumque falsi convincit Gerardus Joannes Vossius†. ** Lib. 4. de
Nat. Philos.
cap. 4.
† Theol. gen-
til. Lib. 3. cap.
33.*
Et certè loca Philosophi, quibus id statuit, tam multa, tamque
manifesta sunt, ut aliud ferè ne suspicari quidem liceat. Quod
verò ut unicuique pateat, rationes omnes, quibus demonstra-
ri posse hanc sententiam censemus, manifestis ipsius verbis
confirmabimus: non hâc quidem fini, quasi solâ auctoritate
niti, & ab eâ argumenta ducere velimus, (hoc enim in argu-
mentò tantò indecens, & planè contra nostrum institutum
foret) sed ut vanitas suspicionis Foxianæ, quâ & alios nonnul-
los correptos esse experimur, planius detegatur, simulque con-
stet, quibus argumentis usus fuerit summus Philosophus.

VII.

Fortè verò id statim sequeretur, si verum esset, *cor unum
esse sedem & subjectum anime.* Hoc est, *animam in solò corde esse,
ex eoque operari, & gubernare corpus.* Quod si scilicet esset, anima
quidem esset in totò, sed non *μεταβατικῶς*, quasi de parte in par-
tem migraret, sed *μεταδολικῶς*, vires suas ex corde toti communican-
do. Et esset adeò cor pars omnium præcipua & principalis, ani-
mæ præsentiam perpetuò fruens, & hóc privilegiò cæteris omni-
bus antistans. Hâc scilicet de causâ alii tria membra princi-
palia statuunt, quod trium istorum quodvis suâ animâ gaude-
at, & inde dependeant motus ac operationes partium reliqua-
rum. Eòdem ergò modò liceret nobis colligere: *Si cor est anima
sedes, in quo ipsa est, & ex quo vitam cõmunicat partibus corporis aliis,
idem cor erit pars corporis principalis & præcipua.* Sententiæ ve-
rò hujus, cor esse talem animæ sedem, cum primis si de homine
& animâ rationali quæstio est, Patronos inter veteres atque re-
centiores non paucos licet reperire. Quia opposita, *animam
totam in totò, & totam in qualibet parte ponens, & quæ hodiè ab
omnibus ferè recepta est, unde sumta sit, ignoratur, nec usquam ex-
tat in Aristotele,* si Philippo Melanchthoni^a credendum: qui i-
dem *commentitiam* quoque vocat. Nam (ait) *Spiritus finiti,
quanquam non sunt res divisibiles, ut corporum: tamen sunt in unicò
locò, ex quo agunt, ad certam distantiam, alii magis, alii minus pro-
cul, ut suum cuiusque robur est.*